



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 531/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo 25/2021 z 27. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. augusta 2021, doplnenou 16. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.
2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti skutkový stav veci neopísal, tento vyplýva z napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a možno ho zhrnúť takto:
3. Sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti valného zhromaždenia. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 36 Cb 13/2018-129 zo 6. marca 2019 žalobu sťažovateľa zamietol, súčasne priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %. Na základe sťažovateľom podaného odvolania Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací rozsudkom č. k. 16 Cob 79//2019-194 z 13. mája 2020 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného

sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) z dôvodu, že sťažovateľ nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 ods. 2, resp. § 432 ods. 2 CSP.

4. Vo vzťahu k sťažovateľom tvrdenej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že z obsahu dovolania je nepochybné, že sťažovateľ v skutočnosti namieta nesprávne právne posúdenie veci, tvrdiac, že vo veci konajúce súdy nesprávnym výkladom a aplikáciou § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka znemožnili jeho osobe úspešne uplatniť jeho práva na súde. Najvyšší súd k tomu uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci neznemožňuje sporovej strane realizáciu procesných oprávnení, a zdôraznil, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvoláva) to, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch. Vo vzťahu k druhému sťažovateľom uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý oprel o § 421 ods. 1 písm. b) CSP, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ opodstatnenosť podania svojho dovolania založil na tvrdení, že dovolací súd doteraz nevyriešil zásadnú právnu otázku, „... či začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby v prípade vadného zvolania valného zhromaždenia môže pripadnúť na ten istý deň, kedy sa tieto vadne zvolané valné zhromaždenia konali“. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na znenie § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka a konštatoval, že v predmetnom ustanovení zákonodarca jednoznačne formuloval lehotu na uplatnenie práva na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorej začiatok viaže na deň, keď sa oprávnená osoba mohla o uznesení dozvedieť. V predmetnom ustanovení zakotvená lehota je lehotou prekluzívnou (prepadnou), uplynutím ktorej dochádza nielen k zániku nároku, ale aj k zániku samotného práva. Vzhľadom na uvedené považoval najvyšší súd za zrejmé, že otázka naformulovaná sťažovateľom vo vzťahu k stanoveniu začiatku plynutia trojmesačnej (prekluzívnej) lehoty na uplatnenie práva na súde je právne irelevantná, pretože zákon začiatok jej plynutia spája so subjektívnou možnosťou oprávnenej osoby dozvedieť sa o prijatom uznesení, a teda ide o zákonodarcom zakotvenú časovú okolnosť. Určenie časového momentu, kedy oprávnená osoba mala subjektívnu možnosť o prijatom uznesení nadobudnúť vedomosť, bude založené vždy na skutkovom zistení súdu (ktoré ale dovolací nie je oprávnený v zmysle § 442 CSP posudzovať) na základe výsledkov vykonaného dokazovania v tom-ktorom posudzovanom prípade. Najvyšší súd uzavrel, že v prípade sťažovateľom formulovanej otázky teda nejde o právnu otázku, akú má na mysli § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť (doručenú ústavnému súdu 12. augusta 2021), v ktorej predovšetkým predostiera skutkovú analýzu predmetu sporu a v právnej rovine len okrajovo namieta, že v konaniach vedených na všeobecných súdoch boli použité skreslené a sfalšované dôkazy zo strany žalovaného, čím došlo k „*mareniu spravodlivosti, porušeniu rovnosti v právach a rovnosti strán pred zákonom*“. Sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

6. V podaní označenom ako „*Doplnenie podania zo dňa 09. augusta 2021*“ doručenom ústavnému súdu 16. októbra 2021 už sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu doplnil ústavne-relevantnú argumentáciu, v ktorej uviedol, že okrem argumentov obsiahnutých v už skôr

doručenom podaní je toho názoru, že „ze strany Nejvyššího soudu SR došlo k porušení zásady *denegatio iustitiae* a to tím, že námítku špatného právního hodnocení ze strany nižších soudů neuznal jakožto způsobilou založit dovolací důvod, kdy se v rámci bodu 42 napadeného usnesení mylně domnívá, že námítka ohledně marného uplynutí či neuplynutí prekluzivní lhůty pro podání žaloby na určení neplatnosti usnesení valné hromady, je otázkou skutkovou nikoli právní. Takovýto přístup je však přístupem značně formalistickým až alibistickým, který ve svém důsledku vede k odepření spravedlnosti podatele“. Sťažovateľ poukázal na to, že vyhodnotenie počiatku plynutia prekluzívnej lehoty je s ohľadom na jeho čisto subjektívne vymedzenie a závislosť na informáciách uverejnených v Obchodnom registri Slovenskej republiky otázkou právnou. Základom sporu je podľa jeho názoru to, či je možné len zverejnenie názvu počítačového súboru v rámci zbierky listín obchodného registra považovať za spôsobilé pre naplnenie podmienky možnosti oboznámiť sa s obsahom príslušného uznesenia obchodnej spoločnosti. Okresný súd a krajský súd vychádzajú v rámci svojich rozhodnutí z princípu formálnej a materiálnej publicity, na ktorých je podľa ich názoru obchodný register založený. Tento predpoklad považuje sťažovateľ za právne chybný a domnieva sa, že vyriešenie tejto otázky je otázkou závažného právneho významu, ktorá je spôsobilá ovplyvniť rozhodovaciu prax v obdobných sporoch. Podľa mienky sťažovateľa vo chvíli, keď sa súd prvej inštancie a odvolací súd dovoľávajú zverejnenia zápisu z valného zhromaždenia 2. októbra 2017 v rámci internetovej zbierky listín, bolo by na naplnenie princípu materiálnej publicity potrebné, aby bol v rámci diaľkového prístupu prístupný i obsah danej listiny, prípadne aspoň popis a nielen názov súboru, ktorý navyše nemusí byť ani priamo spojený s jeho obsahom. Zo samotnej existencie súboru totiž možno formálne dôvodiť len to, že sa niečo konalo, avšak nie to, že išlo o riadne vykonané valné zhromaždenie, ani to, že na ňom bolo prijaté konkrétne uznesenie. V záujme naplnenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy je podľa sťažovateľa potrebné vysporiadať sa s uvedenou otázkou, pričom za jediný ústavne konformný výklad by bolo možné považovať povinnosť súdu jednoznačne určiť skutočný moment, keď sa dostáva informácia do dispozície oprávnenej osoby a táto tak má reálnu možnosť uplatniť svoje právo na súdnu ochranu. Na základe uvedených argumentov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K podmienkam konania:

7. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 a § 43 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 a § 124 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti, podania doručeného ústavnému súdu 12. augusta 2021, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženej znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť, pretože

nesplňa náležitosti, ktoré pre uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde. Predovšetkým, sťažovateľ sa podaným návrhom nedomáha vyslovenia porušenia niektorého základného práva alebo slobody, či ľudského práva a základnej slobody konkrétnym porušovateľom práv (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ síce v rámci obsahu ústavnej sťažnosti podotýka, že namieta porušenie „základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (...) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, no toto nepretavil do petitu ústavnej sťažnosti. Inak povedané, sťažovateľ vôbec nevymedzil porušenie akých práv, vo vzťahu k akému rozhodnutiu, ktorého orgánu verejnej moci má ústavný súd vysloviť. Preto je nutné vyhodnotiť, že v návrhu absentuje kvalifikovaný petit, resp. návrh, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha, ktorý by slúžil ako východisko pre vymedzenie predmetu konania pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Za takýto návrh nemožno považovať sťažovateľovu požiadavku, aby ústavný súd preskúmal dôvody a dôkazy sťažnosti a zaujal v tejto veci stanovisko, keďže takýto návrh nekorešponduje s čl. 127 ústavy a § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktoré upravujú konanie o ústavnej sťažnosti a náležitosti návrhu vo veci samej. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit). To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čo sťažovateľ žiada v petite ústavnej sťažnosti, a iba vo vzťahu k subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ďalším, nemenej podstatným nedostatkom predmetného podania je absencia relevantnej ústavnoprávnej argumentácie ako osobitnej náležitosti ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Inak povedané, ústavná sťažnosť neobsahuje právne relevantné skutočnosti svedčiace o porušení základných práv alebo slobôd sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých by patrilo do právomoci ústavného súdu.

9. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu a ústavne relevantnej argumentácie ako esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti, ústavný súd nebol povinný sťažovateľa vyzývať na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 389/2021, IV. ÚS 145/2021) a do úvahy prichádzalo odmietnutie ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

10. K podaniu sťažovateľa doručenému ústavnému súdu 16. októbra 2021 možno uviesť, že z jeho formálneho označenia je zrejmé, že je doplnením ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 12. augusta 2021. Z jeho obsahu zároveň vyplýva, že čiastočne predstavuje odstránenie nedostatkov skôr doručenej ústavnej sťažnosti, keďže obsahuje petit, t. j. návrh, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha a tiež dopĺňa právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

11. Sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy sa v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde podáva v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti napádaného rozhodnutia. Zmyslom uvedenej lehoty je chrániť právnu istotu nastolenú právoplatnými rozhodnutiami. Je vecou osôb, ktoré tvrdia, že ich práva boli takým rozhodnutím porušené, aby toto porušenie uplatnili čo najskôr, keď ešte ochrana poskytnutá ústavným súdom môže byť účinná. Ústavný súd už vo svojej judikatúre

vyslovil, že viazanosť ústavného súdu návrhom (ústavnou sťažnosťou) znamená nielen viazanosť petitom ústavnej sťažnosti (porov. napríklad IV. ÚS 106/2013 a tam citovaná prejudikatúra), ale navyše aj viazanosť skutkovými tvrdeniami uvedenými v sťažnosti (porov. IV. ÚS 74/04, č. 54/2004 ZNaU). Podľa názoru ústavného súdu to však ďalej znamená aj to, že je viazaný tzv. sťažnostnými bodmi, teda rozsahom námietok, ktoré sťažovateľ proti napadnutému rozhodnutiu alebo postupu orgánu verejnej moci uplatňuje.

12. Zákon o ústavnom súde síce neupravuje, aké následky nastúpia v prípade, že určité námietky budú uplatnené až po uplynutí dvojmesačnej lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde, ako to ustanovuje napríklad § 364 a § 365 ods. 3 CSP. Podľa názoru ústavného súdu však treba princíp uvedený v citovaných ustanoveniach aplikovať rovnako aj na ústavnú sťažnosť podanú ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy. V konaní o takej ústavnej sťažnosti možno preto vziať zreteľ len na také sťažnostné body (námietky proti napadnutému aktu verejnej moci), ktoré boli dostatočne vymedzené v dvojmesačnej lehote podľa § 124 zákona o ústavnom súde. Tým, samozrejme, nie je vylúčené precizovať uplatnené námietky či doplniť právnu argumentáciu aj po uplynutí tejto lehoty; nové námietky proti napadnutému aktu verejnej moci však uplatňovať nemožno (m. m. II. ÚS 411/2013).

13. Podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu 16. októbra 2021, ktorým tento dopĺňa ďalšie sťažnostné body (námietky) po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18. júna 2021, pozn.), tak bolo možné odmietnuť ako podané oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

14. V prerokúvanej veci však ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že sťažovateľ nie je právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a o jeho ustanovenie v konaní pred ústavným súdom požiadal. V záujme poskytnutia materiálnej ochrany označenému základnému právu sťažovateľa sa tak ústavný súd vecne zaoberal tvrdeniami obsiahnutými v prerokovanej ústavnej sťažnosti v rozsahu, v akom to ústavná sťažnosť rozumne umožňovala.

III.2. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu:

15. Sťažovateľ nesúhlasí s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, keďže podľa jeho názoru najvyšší súd pochybil, ak argumentáciu sťažovateľa nesprávne nepodradil pod § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

16. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia

zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

18. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, kedy je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

19. Vychádzajúc z uvedeného, úloha ústavného súdu sa vo veci sťažovateľa obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o odmietnutí dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

20. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybniť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Právny názor najvyššieho súdu o nevymedzení dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 ods. 2, resp. § 432 ods. 2 CSP, ktorý zakladá dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP, je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo (k tomu bližšie pozri aj bod 4 tohto uznesenia). Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za formalistické, neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody v civilných veciach). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

21. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia je ústavný súd toho názoru, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tak dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

23. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

24. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, ústavná sťažnosť má náležitosti ustanovené zákonom, nie je podaná zjavne neoprávnenou osobou, nie je neprípustná, oneskorená ani zjavne neopodstatnená.

25. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, a to vzhľadom na zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti.

26. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu